

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

RICK DALTON: deși pe vremuri a fost erou de serial TV, Rick e azi o epavă, răul-de-serviciu care-și îneacă amarul în pahare de whiskey sour. Oare un telefon de la Roma îl va salva de la această soartă, sau i-o va pecetlui?

CLIFF BOOTH: cascadorul care-l dublează pe Rick și cel mai dubios tip de pe orice platou de filmare, pentru că s-ar putea să fie singurul de-acolo care a comis o crimă și a scăpat nepedepsit...

SHARON TATE: a plecat din Texas, visând să devină star de cinema, și i-a ieșit figura. Sharon își petrece anii tinereții pe Cielo Drive, sus în Hollywood Hills.

CHARLES MANSON: fostul pușcăriaș a păcălit niște hippoți prăjiți, care-l cred lider spiritual, dar ar renunța bucuroși la toate ca să fie star rock 'n' roll.

HOLLYWOOD 1969... TREBUIA SĂ FII ACOLO!

A fost odată la Hollywood

COLUMBIA PICTURES PREZINTĂ

UN FILM DE QUENTIN TARANTINO

LEONARDO DICAPRIO
BRAD PITT
MARGOT ROBBIE

ÎN

A FOST ODATA
LA HOLLYWOOD

MARGARET QUALLEY TIMOTHY OLYPHANT
JULIA BUTTERS DAKOTA FANNING BRUCE DERN

ȘI

AL PACINO

TECHNICOLOR®

PRODUCĂTORI

DAVID HEYMAN SHANNON MCINTOSH
QUENTIN TARANTINO

SCENARIUL ȘI REGIA

QUENTIN TARANTINO

A fost
odată la
Hollywood

roman de

Quentin
Târantino

Traducere din engleză și note de
IULIA GORZO

HUMANITAS
fiction

Această carte le e dedicată

soției mele, Daniella,
și fiului meu, Leo.

Vă mulțumesc că îmi dăruți un cămin fericit,
unde pot scrie.

DE ASEMENEA,

tuturor actorilor „din vechea generație“
care mi-au spus povești extraordinare
despre Hollywoodul acelor vremuri.

Datorită lor țineți azi în mână această carte.

Bruce Dern * David Carradine * Burt Reynolds
Robert Blake * Michael Parks * Robert Forster

și
mai ales
Kurt Russell

Capitolul 1

Spune-mi Marvin

Dictafonul de pe biroul lui Marvin Schwarz începe să sune. Degetul impresarului de la William Morris apasă pe buton.

— Mă bâzâi pentru întâlnirea de la zece jumate, domnișoară Himmelsteen?

— Da, domnule Schwarz, răzbate vocea secretarei din micul difuzor. Domnul Dalton așteaptă afară.

Marvin apasă iar butonul.

— Eu sunt gata dacă și dumneata ești gata, domnișoară Himmelsteen.

Ușa biroului lui Marvin se deschide, și prima care intră e tânăra secretară a acestuia, domnișoara Himmelsteen. Are douăzeci și unu de ani și aparține tagmei hipioților. Poartă o fustă albă mini, care-i pune în valoare picioarele lungi și bronzate, iar pletele lungi, castanii, îi sunt împletite în două cozi de Pocahontas, care-i atârnă pe umeri. După ea intră actorul Rick Dalton, un tip bine, la patruzeci și doi de ani, purtându-și părul șaten lucios în veșnica lui freză *pompadour*.

Marvin se ridică de la birou, cu un zâmbet tot mai larg. Domnișoara Himmelsteen dă să facă prezentările, dar Marvin o întrerupe.

— Domnișoară Himmelsteen, tocmai am avut parte de ditamai festivalul de filme cu Rick Dalton, așa că nu-i nevoie să mi-l prezinți pe băiatul ăsta. Marvin se îndreaptă spre el, întinzându-i mâna actorului cowboy. Ia dă laba, Rick.

Rick zâmbește și scutură zelos mâna impresarului.

— Rick Dalton. Vă mulțumesc foarte mult că v-ați făcut timp pentru mine, domnule Schwartz.

— Se pronunță *Schwarz*, nu Schwartz, îl corectează Marvin.

„Dumnezeul meu, deja am dat cu mucii-n fasole“, se gândește Rick.

— Ce drăcia dracului... Vă rog să mă scuzați... *domnule Sch-WARZ*.

Cu o ultimă strângere de mână, domnul Schwarz spune:

— Spune-mi Marvin.

— Marvin, eu sunt Rick.

— Rick...

Își dau drumul mâinilor.

— Să-ți aducă domnișoara Himmelsteen ceva bun de băut?

Rick refuză cu o fluturare a mâinii.

— Nu, nu-i nevoie.

Marvin insistă.

— Ești sigur că nu vrei nimic? Cafea, Cola, Pepsi, Simba?

— Bine atunci, poate o cafea, răspunde Rick.

— Bun.

Marvin îl bate pe actor pe umăr și se întoarce spre tânăra și eficienta sa asistentă.

— Domnișoară Himmelsteen, ești mata drăguță să-i aduci o cafea amicului Rick? Și adă-mi și mie una.

Tânăra încuviințează din cap și traversează biroul. N-apucă să închidă ușa în urma ei, că Marvin îi strigă:

— A, dar să nu fie poșircă de-aia, Maxwell House, de care au în camera de recreere. Să te duci la Rex în birou, o dăscălește Marvin. El are mereu cafea de lux – dar nu porcărie de-aia turcească, o avertizează Marvin.

— Da, domnule, răspunde domnișoara Himmelsteen, apoi se întoarce spre Rick: Cum să fie cafeaua, domnule Dalton?

Rick se întoarce spre ea și-i răspunde:

— Nu știți cum se spune? Ce-i negru e frumos.

Marvin izbucnește într-un hohot de râs strident ca o alarmă, în timp ce domnișoara Himmelsteen chicotește cu mâna la gură. Când secretara dă să închidă ușa după ea, Marvin îi strigă:

— A, și, domnișoară Himmelsteen, nu mă dai la telefon decât dacă afli c-au murit nevastă-mea și copiii într-un accident pe autostradă. De fapt, dac-au murit nevastă-mea și copiii, tot morți îi găsim și-n juma' de oră, așa că nu mă dai la telefon nimănui.

Impresarul îi face semn actorului să se așeze pe una dintre cele două canapele de piele dispuse față-n față, cu o măsuță de cafea din sticlă între ele, iar Rick se instalează comod.

— Să începem cu ce-i mai important, spune impresarul. Îți transmit salutări de la nevastă-mea, Mary Alice Schwarz! Ieri seară am văzut două filme cu Rick Dalton în sala noastră de proiecție.

— Uau. Asta-i și flatant, și jenant, spune Rick. Ce-ai văzut?

— Niște copii la *Tanner* și *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*¹.

— Ei, astea două sunt din alea bune, spune Rick. *McCluskey* a fost regizat de Paul Wendkos. E preferatul meu dintre toți regizorii mei. A făcut *Gidget*. Trebuia să joc și eu în ăla. I-au dat rolul meu lui Tommy Laughlin. Apoi, într-un elan generos, Rick alungă gândul: Dar nu-i nimic, îmi place de Tommy. El mi-a făcut rost de prima mea piesă importantă.

— Zău? întrebă Marvin. Ai jucat mult teatru?

— Nu prea, răspunde Rick. Mă plictisesc să tot repet aceleași căcaturi.

— Deci Paul Wendkos e regizorul tău preferat, ha? întrebă Marvin.

— Mda, cu el am lucrat la începuturile mele. Am jucat în *Bătălie pe Marea Coralilor*, filmul lui cu Cliff Robertson. Tot filmul ăla nenorocit o ard cu Tommy Laughlin pe la coada submarinului.

Marvin emite una dintre judecățile sale despre industrie:

— Al dracu' Paul Wendkos. *Un as al filmelor de acțiune nerecunoscut la justa lui valoare.*

— Foarte adevărat, încuviințează Rick. Și, când mi-a căzut plească *Legea banilor*², omul a venit și a regizat vreo șapte-opt episoade. Deci, continuă Rick, cerșind laude,

1. Filme fictive, inventate de autor pentru personajul său, Rick Dalton. Cum în carte filmele fictive coexistă cu filme reale, am luat decizia de a traduce toate titlurile, inclusiv cele ale filmelor nedifuzate vreodată pe ecranele din România, urmând a semnala prin notițe de subsol care dintre ele sunt fictive.

2. Serial fictiv care l-a făcut star pe Rick Dalton.

sper că nu v-au chinuit prea rău cele două filme cu Rick Dalton pe dumneavoastră și pe doamna?

Marvin râde.

— Să ne chinuie? Hai, las-o. A fost minunat, minunat, minunat. Deci, continuă Marvin, m-am uitat cu Mary Alice la *Tanner*. Lui Mary Alice nu-i place violența din filmele astea moderne, așa că l-am păstrat pe *McCluskey* să-l văd eu singur, după ce se culcă ea.

În acel moment se aude o bătaie scurtă în ușa biroului, apoi în cameră intră domnișoara Himmelsteen, cu fusta ei mini, aducând două căni de cafea aburindă pentru Rick și Marvin. Le întinde cu grijă băuturile fierbinți celor doi domni.

— E din biroul lui Rex, da?

— Rex a zis că-i datorăți un trabuc din alea de-ale dumneavoastră.

Impresarul pufnește.

— Ce evreu chitros, îi datorez doar niște zile fripte.

Toată lumea râde.

— Mulțumesc, domnișoară Himmelsteen; deocamdată nu ne mai trebuie nimic.

Secretara iese, lăsându-i pe cei doi bărbați singuri, să discute despre industria spectacolului, despre cariera lui Rick Dalton, dar mai ales despre viitorul lui.

— Unde rămăsesem? întrebă Marvin. Ah, da – zi-ceam de violența din filmele moderne. Lui Mary Alice nu-i place. Dar e moartă după westernuri. De când o știi. Cât i-am făcut curte, am tot văzut westernuri. E una dintre activitățile noastre preferate, să ne uităm împreună la westernuri, și *Tanner* a fost o încântare.

— Ooo, ce drăguț! exclamă Rick.

— Acuma, când ne uităm la câte două filme, explică Marvin, pe la ultimele trei role Mary Alice deja adoarme la mine-n poală. Dar la *Tanner* aproape că a ajuns la ultima rolă – adică pe la nouă jumate –, ceea ce nu-i rău pentru Mary Alice.

În timp ce Marvin îi explică lui Rick cum obișnuiește să vadă filmele în familia lui fericită, Rick ia o gură de cafea fierbinte.

„Hei, e chiar bună, se gândește actorul. Băiatul ăsta, Rex, are cafea de lux, nu glumă.“

— După ce se termină filmul, ea se duce la culcare, continuă Marvin. Eu deschid o cutie de havane, îmi torn un coniac și mă uit singur la al doilea film.

Rick mai ia o gură din cafeaua delicioasă a lui Rex.

Marvin arată spre cana de cafea.

— E marfă de calitate, ha?

— Ce, cafeaua? întrebă Rick.

— Nu, pastrama. Cafeaua, normal, i-o întoarce Marvin prompt, ca într-un scheci din Catskill¹.

— Pe bune că-i senzațională, încuviințează Rick. De unde o ia?

— Dintr-un magazin din ăla cu delicatese din Beverly Hills, dar nu vrea să spună care, răspunde Marvin, apoi îi dă înainte cu Mary Alice și tabieturile ei de spectatoare: Azi-dimineață, după ce am luat micul dejun, și eu am plecat la birou, Greg, proiecționistul, a trecut iar pe la noi pe-acasă și i-a pus ultima rolă, ca să vadă și ea sfârșitul

1. Zona Munților Catskill, supranumită „The Borscht Belt“ (Centura Borșului), o destinație preferată de newyorkezi pentru vacanță, a atras într-o perioadă numeroși actori de comedie, care dădeau spectacole pentru turiștii dornici de divertisment.

filmului. Deci așa ne uităm noi la filme. Și suntem foarte mulțumiți. Iar ea ardea de nerăbdare să vadă cum se termină *Tanner*. Oricum, adaugă Marvin, deja se prinsese că o să trebuiască să-l omori pe taică-tu, Ralph Meeker, pe ultima sută de metri.

— Păi da, asta-i problema filmului, spune Rick. Nu *dacă* îl omor pe patriarhul dominator, ci *când*. Și nu *dacă* fratele sensibil, Michael Callan, mă omoară pe mine, ci *când*.

Marvin îi dă dreptate.

— Așa-i. Dar noi am zis amândoi că tu și Ralph Meeker vă potriviți de minune.

— Mda, sunt de aceeași părere, răspunde Rick. *Chiar* suntem o echipă tată-fiu ca lumea. Nenorocitu' de Michael Callan zici că-i adoptat. Dar la mine poți să crezi că-s băiatu' lui Ralph.

— Ei, v-ați potrivit așa de bine pentru că vorbiți cam același dialect.

Rick râde.

— Mai ales prin comparație cu nenorocitu' de Michael Callan, care vorbește de zici că pleacă la surfing în Malibu.

Bun, se gândește Marvin, asta-i a doua oară când Rick îl beștelește pe colegul său din *Tanner*, Michael Callan. Nu-i un semn bun. Sugerează un spirit meschin. Sugerează că-i genul de tip care dă vina pe alții. Dar Marvin își păstrează pentru sine aceste gânduri.

— Ralph Meeker mi s-a părut senzațional, îi spune Rick impresarului. Cel mai tare actor cu care am lucrat la viața mea, să fiu al naibii, și ți-neți cont că am lucrat cu Edward G. Robinson! A apărut și în două dintre cele mai bune episoade din *Legea banilor*.

Marvin continuă să povestească despre cele două filme cu Rick Dalton din seara precedentă.

— Și iată-ne ajunși la *Cei paisprezece pumni ai lui McCluskey*! Ce film! Mare distracție. Marvin mimează că trage cu o mitralieră. Ce de împușcături! Ce măcel! Câți ticăloși de naziști omori în filmul ăla? Întreabă el. O sută? O sută cincizeci?

Rick râde.

— Nu i-am numărat niciodată, dar să tot fie o sută cincizeci.

Marvin înjură în barbă.

— Mama lor de naziști nenorociți! Tu ai manevrat aruncătorul de flăcări, așa-i?

— Da, să mor eu, spune Rick. Și, credeți-mă, aia-i o nebunie de armă, băi nene, te caci pe tine, nu vrei să te nimerești în calea ei. Am exersat cu balaurul ăla două săptămâni, câte trei ore pe zi. Nu doar ca să dau bine în film, dar și pentru că drăcovenia mă speria de mă căcam pe mine, sincer să fiu.

— Extraordinar, spune impresarul, impresionat.

— Să știți că am luat rolul ăla dintr-un noroc chior, îi spune Rick lui Marvin. Inițial trebuia să fie al lui Fabian. Numai că el și-a rupt umărul la *Omul din Virginia* cu opt zile înainte să-ncepă filmările. Domnul Wendkos și-a amintit de mine, a vorbit cu boșii de la Columbia să mă ceară împrumut de la Universal pentru *McCluskey*. Rick încheie povestea trăgând concluzia lui obișnuită: Deci, cât am fost sub contract cu Universal, am făcut cinci filme în total. Și care a fost cel mai de succes? Ăla în care m-au împrumutat la Columbia.